

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΡΙΛΗ

ΘΕΡΙΝΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

K

ΑΙ ἔδῳ ἡ αὐγή, ἀγαπητή μου φίλη, ἀπλώνει δειλὰ εἰς τὸ στερέωμα τὴν χλωμὴν φωτολαμπὴν τῆς ῥοδοβάφουσα τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν. Ἡ πρωινὴ αὔρα ψιθυρίζει περιπαθῶς διὰ μέσου τῶν δροσολουσιμένων φυλλωμάτων τῶν δένδρων τὴν μυστηριώδη γλῶσσαν τοῦ αἰωνίου ἔρωτος. Τὰ πουλάκια γοργοπετοῦν ὀλόχαρα ἀπὸ κλώνου εἰς κλώνον καὶ ἐκχύνουν εἰς μελωδίαν κάθε πόθον των τρελλόν, πλημμυροῦντα τὸν ἀέρα μὲ μίαν ῥοδὴν χιλιόστομον, ῥοδὴν πρὸς τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία σφύζει μὲ τόσῃν φαιδρότητα γύρω των.

Ἀπὸ τὸ γειτονικὸ βουνὸ τῆς Μάλης φθάνει μαζὺ μὲ τὸ ἄρωμα τοῦ θύμου τὸ γλυκύφωνο κουδούνισμα τῆς στάνης, ἥτις μαδᾷ πρῶτῃ πρῶτῃ μὲ τὸ γλυκοχάραγμα τὸν ἀπητὰ του τὸν βελουδίνον, ὑγρὸν ἀκόμη ἀπὸ τὴν νυκτερινὴν δρόσον.

Καὶ ἔδῳ τὸ κύμα ἀφίνει ἀπαλὰ εἰς τὴν ἀκτὴν ὑγρὰ φιλήματα. Ἡ φιλέρημος ἀηδὼν ταράττει τὴν πένθιμον γαλήνην τῆς νυκτός μὲ τὸ εὐστροφὸν ἄσμα τῆς, ἀποδίδουσα εἰς περιπαθεῖς στεναγμούς ὅ,τι αἰσθάνεται ἡ μικρὰ τῆς καρδία.

Ὁ ἥλιος μεταστοιχειώνει καὶ ἔδῳ εἰς πελωρίους ὄγκους ἀπέφθου χρυσοῦ τῆς δύσεως τὰ νέφη, λουόμενος εἰς τὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Ἴονίου καὶ ἀπλώνει ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ ἀπείρου μίαν ἀρμονίαν ἀορίστων ἀποχρῶσεων βίπτουσαν τὴν ψυχὴν εἰς γλυκύτατα ὄνειρα.

Αἱ καλλοναὶ ὅμως αὐταὶ ἀγαπητή μου φίλη, τὰς ὁποίας ἡ πάγκαλος φύσις σκορπίζει μὲ τόσῃν ἀβρότητα καὶ μὲ τόσῃν ποιήσιν γύρω μας κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς ἡμερινῆς ῥαστώνης καὶ τῶν σεληνοφωτιστῶν περιπάτων, ἔδῳ, εἰς τὴν ἀκτὴν αὐτὴν τῶν Φιλιατρῶν τὴν κατασπαρμένην κομφῶς ἀπὸ μικρὰ σπιτάκια ἀναδυόμενα πάλλευκα, ὡς κύνοι, ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν πλουσίαν βλάστησιν τῆς σταφίδος τὴν καταπράσινον—

πλαισιώνουν τὴν τραχεῖαν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἀναζητοῦντος εἰς τὰ στέρα τῆς μητρὸς γῆς τὸν χρυσὸν τῆς ἐργασίας.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν με τοὺς χαλυβδίνους μυῶνας καὶ τὰς ἀλυγίστους γομφώσεις καὶ τὰς ὀρειχαλκίους ἐπίδερμίδας τῶν μηχανῶν αὐτῶν τῶν ἀναλυομένων ὑπὸ τὸν πυριφλεγῆ ἥλιον τοῦ Ἰουνίου εἰς ἰδρωτὰ καὶ ἐξατμιζομένων εἰς ἀποπνοίας, τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν με τὰς ἀπλᾶς σκέψεις καὶ τὰς ἀφελεῖς ιδέας, τῶν ὁποίων τὰ εὐρέα στήθη δὲν εἶναι καὶ στεῖρα ἀπὸ εὐγενῆ καὶ γενναῖα αἰσθημάτων, αἰσθάνεσαι ἑαυτὴν πολὺ πλησίον εἰς τὴν φύσιν καὶ ἀντιλαμβάνεσαι τῆς ζωῆς κατὰ ἓνα τρόπον ἀσυνήθη καὶ ἐκπλήσσοντα, ἀνακαλύπτουσα αὐτὴν ὑπὸ τὴν ὄψιν τῆς τὴν ἀψιμυθίωτον καὶ τὴν ἀπολαμβάνεις ὑπὸ μίαν μορφήν ἀφελῆ καὶ ἀνεπιτήθευτον. Ἐγὼ τοῦλάχιστον εὐρίσκω πολλὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ζωὴν αὐτήν, ἣ ὁποία κυλᾷ ἡρέμα, ὡς σιγαλὸν ῥυάκιον ὑπὸ τὴν χλόην, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ ὅλας τὰς ἀνιαρὰς ὑποχρεώσεις με τὰς ὁποίας τὴν σφίγγει ἀλύπητα, ὡς στηθόδεσμος, ὅ,τι ἀποκαλεῖται κοινωνικὴ ἀνάγκη.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μονήρεις περιπλανήσεις μου ἀνὰ τοὺς ὄφιοειδεῖς δρομίσκους τοῦ Ἄγριλη, εἰς τὰς ὁποίας ῥίπτομαι συνήθως, ὅταν ὁ ἥλιος περιστέλλει ὀπισθεν τῶν χρυσοπαρύφων νεφῶν τῆς δύσεως τὰ κράσπεδα τῆς μεγαλοπρεποῦς πορφύρας του, ἀφίνουσα τὸν καλὸν μου πατέρα νὰ μετρᾷ μόνος με τὸ ῥυθμικὸν βῆμα του τὰ καλαμόφρακτα στρατόνια μας βυθισμένος εἰς τὰς ἰδιαιτέρας σκέψεις του—συνήντησα μίαν μικρὰν κόρην ἐπιτηροῦσαν 3-4 πρόβατα, ἅτινα ἀπεψίλωναν τὰ χορτοσκεπασμένα ἄκρα ἐνὸς δρομίσκου λησμονοῦντα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ βόσκημα, διὰ νὰ βυθίσουν τὰ θολὰ βλέμματά των εἰς τὸ κενὸν καὶ ν' ἀφήσουν ἀπὸ ἓν παραπονετικὸν βέλασμα, ἓνα μητρικὸν χαιρετισμὸν πρὸς τὰ ἀπόντα μικρά των γεμάτον τρυφερότητα, τὸν ὁποῖον ἤρπαζεν ἀπὸ τὰ στόματά των καὶ ἐκουρέλλιαζεν ἀσπλάγχχνως ὁ γοργόπτερος μπάτης. Ὑπὸ τὴν διαφανῆ πορφύραν τῶν τελευταίων ἡλιακῶν ἀκτίνων, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐθώπευον, τὸ ἐκφραστικὸν πρόσωπόν τῆς ἐξιδανικεύετο εἰς μίαν ἀσύλληπτον μορφήν Χερουβεὶμ.

— Πηγαίνεις σχολεῖον μικρά μου τὴν ἐρωτῶ.

— Ὅχι! Δὲν μ' ἔστειλεν ἡ μάνα μου ἀπαντᾷ θαρράλέως.

— Τότε πῶς θὰ παντρευθῆς, ὅταν μεγαλώσης, ἀφοῦ δὲν πηγαίνεις τῶρα σχολεῖον, τῆς ἐπαναλαμβάνω.

Εἰς ἀπάντησιν ὕψωσε τοὺς μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐπάνω μου καὶ μ' ἐκύτταξε περιέργως, ἐνῶ ἡ ξανθὴ μορφή τῆς προσέλαβε μίαν ἐκφρασιν ἀπορίας, ὅσάν νὰ ἤθελε νὰ μοῦ εἴπη.

— Ἐξέρω καὶ ἐγὼ, πῶς θὰ συμβιβασθοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα τοῦ μοῦ λές!

Δὲν εἶχα ἀκόμη κάμψει τὴν γωνίαν τοῦ δρομίσκου, ὅταν ἤκουσα ὀπισθὲν μου μίαν κρυσταλλόηχο φωνήτσα:

— Ρὲ μάνα! Ὁρε μάνα! Ἐλخ παρ' τὰ πρόβατα, γιατί ἴγὼ πάου σκολειό!

(Ἀγρίλης, Ἰούνιος 1900)

Ἡ φίλη σου
ΕΛΕΝΗ ΦΡΑΓΚΑΝΤΩΝΗ

